

Klima- og miljødepartementet
postmottak@kld.dep.no

Vår dato: 29.05.2019

Vår ref: YH

Deres ref: 19/1015

Helhetlige forvaltningsplaner for natur

Vi viser til innspillsmøte avholdt 20. mai og vi vil her sammenfatte NORSKOGs synspunkter.

Skogbruket har tilpasset sine forvaltnings- og skjøtselsmetoder vesentlig de siste 30 årene og driver nå et kontinuerlig arbeid med å utvikle skogforvaltningen ytterligere med tanke på bl.a. råstoffproduksjon og økologi. Skogbruk er landets mest arealkrevende næring ved at vi driver bærekraftig råstoffproduksjon på om lag en tredjedel av landets overflate. Det stilles derfor store forventninger til hvordan vi driver våre skoger og mange forventer at arealet der det ikke skal drives skogbruk, skal økes vesentlig. Men dersom vi skal make å levere råstoff til det grønne skiftet, må det drives et aktivt skogbruk i Norge.

Natur for livet (Meld. St. 14 (2015–2016)) angir at det skal igangsettes et arbeid med å beskrive hva som anses som en «god økologisk tilstand», basert på vitenskapelige og etterprøvbare kriterier. Det å være kunnskapsbasert og gjøre helhetlige prioriteringer basert på etterprøvbare kriterier, er det selvsagt vanskelig å være imot. Men man må være klar over at økosystemene er svært komplekse og at det er krevende å finne slike objektive kriterier for hva som er en «god» tilstand. Som regel vil gradienten «god» og «dårlig» være sterkt påvirket av avveininger og prioriteringer og tilstandsvurderinger vil også være sterkt påvirket av hva som defineres som nullpunktet. Naturindeksen, som skal forsøke å måle tilstanden i økosystemene, er en slik målemetode som har blitt sterkt påvirket av valget av referanse. Det å måle økosystemenes tilstand ut fra en situasjon der menneskelig aktivitet ikke er til stede, fremstår som en lite produktiv målemetode.

Det er på fastlandet befolkningen bor naturlig nok der største delen av aktiviteten skjer. Arealbruken er regulert etter lover og forskrifter og tiltak gjennomføres etter søknadspålytende prosesser der myndigheter skal gjøre brede vurderinger før tillatelse gis. Den overordnede plan- og bygningsloven regulerer all arealbruk og er underlagt en streng demokratisk kontroll.

En etablering av såkalte helhetlige forvaltningsplaner vil gripe inn i disse prosessene og vil bl.a. være en trussel mot de prosessene samfunnet har bygget opp. Vi vil peke på følgende momenter:

- Helhetlige forvaltningsplaner vil måtte være bygget på faglige kriterier som i seg selv innebærer stor grad av prioritering. Det fremstår som nokså naivt å mene at det er mulig å fremstille såkalte «objektive kriterier» for arealbruk.
- Slike overordnede planer vil løfte store overgripende interessekonflikter opp på nasjonalt plan. Man vil få igangsatt store debatter som «for eller imot» ulike tiltak uten at disse er balansert mot ulike andre hensyn som verdiskaping, sysselsetting og annet.
- Overordnede planer flytter makt fra lokalt til sentralt.
- Overordnede planer flytter makt fra demokratiske prosesser til akademia.

- Overordnede planer fremstår som en ide som har svært gode hensikter, men der man ser bort fra de faktiske prosessene som slike instrumenter vil igangsette. Slike planer vil skape en arena for de store interessekonfliktene og vil opplagt få karakter av verneplaner.
- Skogbruket er allerede gjennomregulert samt at næringen har egne miljøstandarder. Flere av lovene er delvis overlappende og ressurskrevende å forvalte. NORSKOG har i annen sammenheng kalkulert at administrative kostnader knyttet til Oslo-området markaforskrift alene koster om lag 20 % av tømmerets bruttoverdi. En ytterligere byråkratisering vil redusere verdiskapingen i skogsektoren.
- Slike planer vil lett få en funksjon av lag-på-lag regulering der konsekvensene av hvert hensyn i og for seg er akseptabelt men der den kumulative effekten er stor.

All verdiskaping på fastlandet er nødvendigvis arealbasert. En etablering av et overordnet forvaltnings-system for arealbruk som skal utgi seg for å være basert på «objektive kriterier» vil medføre store interessekonflikter og legge sterke bånd på arealbruk som allerede er strengt lovregulert.

Vi kan derfor ikke se annet enn at helhetlige forvaltningsplaner vil måtte fremstå som overordnede verneplaner som vil legge sterke begrensninger på norsk verdiskaping.

NORSKOG advarer derfor på det sterkeste mot at regjeringen iverksetter arbeidet med disse forvaltningsplanene. Før man igangsetter konkretisering av slike planer, må man som et minimum forutsette at det foretas en grundig og faglig gjennomgang av de samfunnsøkonomiske konsekvensene av et slikt byråkratiserende forvaltningsnivå.

Med hilsen
NORSKOG

for Arne Rørå
Adm.dir